

הודעה ע"ש מ' ע'

1. אני מוסר את הודעתי זו באופן אנונימי מאחר שאני חושש להזדמנות.
2. אני יליד שנת 1979, תושב טול כרם. אני שוטר במשטרה הפלסטינית.
3. בתאריך 29.03.02, נעצרתי בבית חבר ברמאללה על ידי צה"ל. עם מעצרי, החיילים לקחו את מכשיר הטלפון הסלולארי ו-1,500 ₪ שהיו אצלי. לאחר מכן החיילים קשרו את ידי מאחורי הגב באזיקים מפלסטיק וכיסו את עיניי.
4. תחילה נלקחתי יחד עם 35 איש למחנה הצבאי בבית-אל, שם הוחזקתי משך כיומיים. במהלך יומיים אלה, נדרשנו לשבת על האדמה. לא נתנו לנו אוכל, מים וכן בקושי אפשרו לנו להטיל את צרכינו וזאת כאמור משך כיומיים.
5. באחת הפעמים בהם ביקשתי להטיל את צרכיי, נלקחתי על ידי אחד החיילים. חשבתי שהחייל לוקח אותי לשירותים. החייל דחף אותי לרכב צבאי שחנה בצד ודפק את ראשי ברכב.
6. לאחר מכן הכה אותי החייל בקת הנשק על ראשי. ירד לי דם מהראש וביקשתי טיפול רפואי.
7. כמו כן, החיילים קיללו אותנו וקראו לנו בשמות גנאי כגון: "מחבלים, טרוריסטים...".
8. לאחר כיומיים הועברנו למחנה שנקרא עופר סמוך לכפר ביתוניא (רמאללה). הוחזקתי במחנה עופר משך כעשרה ימים.
9. הועברנו למחנה עופר באוטובוס. עם ירידתי מהאוטובוס, אחד החיילים תפס את אשכיי ולחץ עליהם בחוזקה. משיחות עם עצורים אחרים, התברר כי כך גם עשו לעצורים אחרים.
10. הגענו למחנה עופר בסביבות השעה 3:00 לפנות בוקר. הייתי חבול במספר מקומות בגופי כתוצאה מהמכות כאמור. הראיתי את החבלות לרופא בכניסה למחנה אך הרופא לא הגיב.
11. לאחר מכן נדרשנו לשבת על האדמה משך כשלוש שעות. ירד גשם חזק והיה קר מאוד. ביקשנו שמיכות להתכסות אך לא התייחסו אלינו בכלל.
12. לאחר כשלוש שעות, הוכנסנו לאוהלים. זמן קצר לאחר מכן, הוגשה לנו ארוחת בוקר. הארוחה כללה קופסת גבינה בגודל רגיל שהוגשה לשמונה עצורים וכן מצה לכל עצור. בנוסף מלפפון וחצי שאף הוא היה אמור להספיק ל-8 אנשים.
13. מובן שנשארנו רעבים אחרי ארוחה כזו, במיוחד שזו הייתה הארוחה הראשונה שהוגשה לנו לאחר יומיים ללא מזון. התלוננו בפני החיילים שהיו שם שאנחנו עדיין רעבים אך לשווא.
14. בשעות הצהריים הוגשה לנו ארוחת צהרים. הארוחה כללה חצי מחתיכת חזה עוף (שניצל) שהוגש קפוא, חתיכת עגבניה או מלפפון וכן מצה. בשעות הערב, הוגשה לנו ארוחת ערב שהייתה זהה לארוחות הבוקר והצהרים קרי קופסת גבינה לבנה לכל 8 אנשים או חתיכת שניצל קפוא לכל אחד בתוספת חתיכת עגבנייה או מלפפון.
15. האוכל הוגש בקערות קטנות ללא סכ"ים, כך שהיינו אוכלים באמצעות הידיים. זה היה התפריט משך כל המעצר. השניצל הוגש תמיד קפוא (לאחר שהוצא מהמקפיא) ללא כל תוספת מעבר למה שתואר לעיל.

16. לגבי מי שתייה, היה ברז אחד שהיו סוגרים כששעות בכל יום.
17. גם תנאי ההיגיינה היו קשים אף הם. היו חמישה תאי שירותים ששימשו יותר ממאתיים איש. לא היה נייר טואלט בשירותים או אמצעי דומה אחר. לרוב היה תור ארוך בשירותים שהיו מלוכלכים ומסריחים במיוחד.
18. היו גם חמישה חדרי מקלחת. לא היו מים חמים ונאלצנו להתרחץ במים קרים. לא סופקו כל בגדים להחלפה כך שנשארו עם אותם בגדים שלבשנו כשנעצרנו, משך כל המעצר שנמשך מספר ימים. לכל אוהל חולקה מגבת אחת ויחידה שאמורה לשמש 45 עצורים.
19. תנאי השינה היו סיוט אף הם. הייתה צפיפות קשה באוהל ביחס למספר העצורים באוהל (45 עצור). היה מחסור בשמיכות ותמיד היה לנו קר. בנוסף באוהל שלנו, היו שלושה מזרונים לכל חמישה עצורים באופן שנאלצנו לישון לרוחב המזרונים כשחצי גוף נוגע באדמה. יצוין כי התלוננו מספר פעמים על המחסור בשמיכות ומזרונים אך לשווא.
20. במהלך מעצרנו, נחקרנו על ידי השב"כ. יצוין שלא יוחס לי כל חשד ולא נמצאתי חשוד בעבירה כלשהי. לאחר כעשרה ימים, נלקחנו סמוך למ.פ. קלנדיה שם שוחררנו.
21. מאז אני נמצא במ.פ. קלנדיה. במצב הביטחוני הנוכחי, אין לי אפשרות לחזור לביתי בטול כרם.
22. ברצוני לציין כי אני חש תסכול רב, השפלה וחוסר הבנה. הימים האלה ייחרטו בזכרוני כימים של קור, רעב והשפלה. אינני יודע מדוע נעצרתי ואינני מבין מדוע התייחסו אליי ממש כאל בעל חיים.

אני, עו"ד הישאם שבאיטה מ.ר. 17362, מאשר כי פגשתי את הנ"ל במ.פ. קלנדיה וגביתי ממנו את ההודעה הנ"ל.

הישאם שבאיטה

עורך-דין
מ.ר. 17362

הישאם שבאיטה
מ.ר. 17362